

РЕШЕНИЕ

№ 430

гр. София, 10.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Елизабет Петрова

Членове: Катерина Рачева
Михаил Малчев

при участието на секретаря Нина Ш. Вьонг Методиева
като разгледа докладваното от Катерина Рачева Въззивно гражданско дело
№ 20231000501426 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 294 във връзка с чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение № 50061 на ВКС, ГК, Трето гражданско отделение от 11.05.2023 г. по гр.Д. 1543/2022 г. е отменено решение № 10111 от 29.01.2021 г по в. гр. дело № 1153/2019 г. на Софийски апелативен съд и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

Предмет на разглеждане в настоящото производство е въззивна жалба на ЕТ „М. Б. - С. Б.“ срещу решение 6901 от 05.11.2018 г. на СГС, Първо ГО, 18 състав по гр.Д. 16166/2016 г., с което ЕТ „М.-Б. - С. Б.“ е осъден да заплати на В. Д. А. по иск с правно основание чл. 55 ал.1 предл. трето от ЗЗД сумата от 29 000 лв., заплатена от ищеца на ответника в изпълнение на задължение по развален на 25.06.2013 г. договор за извършване на строителна услуга № 168/ 20.06.2007 г. и допълнително споразумение към същия от 14.04.2008 г., и сумата от 4000 лв., заплатена в изпълнение на задължение по развален на 25.06.2013 г. договор за извършване на строителна услуга № 170/ 01.10. 2007 г., ведно със законната лихва върху сумите от датата на подаване на исковата молба -23.12.2016 г. до окончателното им изплащане, както и на основание чл. 86 ал.1 от ЗЗД сумата от 11738,51 лв., мораторна лихва върху главниците за периода от 25.06.2013 до 23.12.2016 г.

Във въззивната жалба няма доказателствени искания, а по делото няма депозиран отговор на въззивна жалба.

В първото по делото заседание – на 09.11.2017 г. съдът е постановил “приема писмените доказателства“, но въззивният съд за яснота относно това кои доказателства са приети по делото, е дал възможност на ищеца да заяви дали иска приемане на представения със заключението на СТЕ договор.

Към касационната жалба на ищеца има приложени доказателства, като се твърди, че пред въззивната инстанция страната не е била надлежно представлявана. Няма обаче твърдение

защо доказателствата не са представени пред СГС, поради което на ищеца е дадена възможност да уточни на коя предпоставка на чл. 266 ГПК се позовава.

В отменителното решение ВКС е дал указания на новия въззивен състав да изясни становището на ответника относно съществуването на документи във вида, заверен от адвоката-пълномощник на ищеца, поради което е дадена възможност да уточни този въпрос.

В съдебно заседание от 14.03.2024 г. процесуалните представители на ищеца са представили за сверявани оригиналите на доказателствата, представени с исковата молба, с молба от 05.12.2017 г. и документите, представени на вещото лице. Съдът е направил следните констатации в тази връзка: договор за извършване на строителни услуги № 170 и приложенията към него на лист 10 до 14 от първоинстанционното производство са еднакви с представените оригинали; допълнително споразумение № 1 на лист 15 и 16, както и нотариална покана на лист 17,18,19 и разписката към нея на лист 20 са еднакви с представените от адв. Й. оригинали; програма за изпълнение на строителните работи на обект „Вила Пасарел“ на лист 21 и лист 22 е еднакъв с представения от адв. Й. оригинал; техническа експертиза и приложенията към нея на лист 23 до лист 34 от първоинстанционното производство е еднакъв с представения адв. Й. оригинал, като в представения оригинал снимките на лист 11 и 12 от експертизата са цветни, а в делото са черно-бели; разписка на лист 35 от 19.12.2007 г. е същата с представения от адв. Й. оригинал; разходни касови ордери от 2 до 8, налични на листи от 36 до лист 39, са еднакви с представените от адв. Й. оригинали; договор № 168 на листи 97 и 98 е същия с представения от адв. Й. оригинал, като в оригинала е налична добавката на ръка на първата страница от договора, с подпис; стойностна сметка на листи от 99 до 103 ръкописно изписана е същата като представения от адв. Й. оригинал, с наличните задрасквания на стр. 3, 4 и 5 от сметката; стойностна сметка на лист 99 до лист 114 от първоинстанционното производство е еднаква с представения оригинал, а за доставки от възложителя на лист 115 от първоинстанционното дело няма представен оригинал за него, налично е копие; разписка на лист 121 от първоинстанционното дело е същата с представения от адв. Й. оригинал.

Като доказателства са приети документите от лист 97 до лист 114 от първоинстанционното производство и разписката на лист 121. Същите са допустими за събиране, тъй като са представени от ищеца с оглед оспорване от ответника в първото съдебно заседание. Не е приет като доказателство документа на лист 115 от първоинстанционното производство

В същото съдебно заседание е оставено без уважение искането на ищеца, ответник по в.ж., за приемане на доказателства, приложени към касационната жалба по следните съображения. Не се установява ищецът да е бил ненадлежно представляван: препис от в.ж. и призовката за с.з. са получени на адреса, на който е връчен и препис от решението, от преупълномощения адвокат Д.. На л. 68 се намира пълномощното, с което е преупълномощен от адв. В. адв. Д., който се е явявал в с.з. пред СГС. На следващо място, оплакването за липса на доклад е неоснователно – в първото с.з. е указано, че ищецът носи тежестта да докаже предпоставките за разваляне на договора.

Въззивният жалбоподател с писмена защита, представена преди с.з. на 13.03.2024 г., моли за отмяна на решението. Ответникът по въззивната жалба в с.з. и в писмена защита от 25.03.2024 г. моли за потвърждаване на решението на СГС. Претендира разноси за настоящата и за предишните инстанции.

При извършената служебна проверка на основание чл.269 от ГПК, съдът намира, че обжалваният съдебен акт е постановен от законен състав на родово компетентния съд, в изискуемата от закона форма, по допустим иск, предявен от и срещу процесуално легитимирани страни, поради което е валиден и допустим.

Предявени са искове с правно основание чл. 55 ал.1 предл. трето и чл. 86 от ЗЗД. Ищецът твърди, че с ответника са сключили договор за извършване на строителна услуга № 168/ 20.06.2017 г. и допълнително споразумение към същия от 14.04.2008 г. и договор за извършване на строителна услуга № 170/ 01.10.2007 г. и допълнително споразумение към

същия от 14.04.2008 г. за извършване на строителни услуги на обект вилна сграда в кв. 14 Долни Пасарел, община Панчарево. В изпълнение на договор № 168/20.07.2007 г. платил сумата от 20000 лева, по допълнително споразумение от 14.04.2008 г. – 9000 лева и по договор № 170/01.10.2007 г. – 4000 лева. Поради некачествено и забавено изпълнение на строителството с нотариална покана от 18.06.2013 г., получена на 25.06.2013 г. е уведомил ответника, че счита договорите за развалени и го кани да възстанови даденото по тях възнаграждение. Позовава се на чл. 265, ал. 2 ЗЗД – недостатъците в изпълнението са толкова съществени, че изключват ползването на обекта по предназначение. Предявява искове за заплащане на 29000 лева – дадени в изпълнение на договор № 168/20.07.2007 г. и 4000 лева – дадени в изпълнение на договор № 170/01.10.2007 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното им плащане, както и сумата от 11738,51 лева – обезщетение за забавено плащане върху исковите суми за периода от 23.06.2013 г. до 23.12.2013 г.

Ответникът оспорва исковите с аргументи, че не е установена облигационна връзка между страните и че не е посочено какви суми по кой договор са платени. Възражава, че е изпълнил договора още през 2008 г., а ищецът е приел изпълнението. При условията на евентуалност поддържа, че всички претенции и суми са погасени по давност.

По делото се установяват следните факти.

На 20.06.2007 г. между ищеца като възложител и ответника като изпълнител е сключен договор за извършване на строителна услуга № 168, по силата на който изпълнителят е поел задължение да изпълни строителство на обект „вилна сграда в кв. 14“ – Долни Пасарел, община Панчарево съгласно представените от възложителя работни проекти, а възложителят е поел задължение да заплати стойността на строително-монтажните работи съобразно количествена и стойностна сметка – приложение към договора в общ размер на 55000 лева. Изпълнителят е поел задължение да изпълни определените видове работи за изграждането на вилата съобразно техническите изисквания и нормативни документи, като влага в строителството висококачествени строителни материали. Страните са уговорили, че срокът за изпълнение на строително-монтажните работи е 20.10.2007 г.

На 01.10.2007 г. между ищеца като възложител и ответника като изпълнител е сключен договор за извършване на строителна услуга № 170, по силата на който изпълнителят е поел задължение да изгради подпорни стени с дължина L=85 м.л., като срокът е определен до 30.11.2007 г. при благоприятни метрологични условия. Страните са уговорили, че стойността на строително-монтажните работи е в размер на 20000 лева, от които авансово дължими били 4000 лева.

На 14.08.2008 г. страните са сключили допълнително споразумение към договор за извършване на строителна услуга № 168, с което са се уговорили допълнително да се извършат строителни работи за разширение на обекта с размери в едната посока от 3,00 метра, освен това на разстояние 3,00 метра югозападна посока извън сградата да се изгради външна тераса с нова стена, двупосочно външно стълбище и разширението на южната тераса, както и да се изпълнят строително-монтажни работи, касаещи сигурността на сградата като корекция на изградени бетонови колони, плочи, тухлени стени и привеждане във вид съгласно действащите нормативни уредби. Срокът за изпълнение на строителството е продължен до 25.06.2008 г.

В изпълнение на договор № 168 от 20.06.2007 г. и допълнителното споразумение от 14.08.2008 г. ищецът е платил сумата от 35000 (тридесет и пет хиляди) лева съгласно изричното признание на ответника в разписка от 19.12.2007 г. на л. 35 от делото, като в разписката е отбелязано, че по договора са получени 26 000 лева, а за разширението на сградата – 9000 лева. Като аванс за изпълнение на договор за направа на подпорни стени ответникът е получил от ищеца 4000 (четири хиляди) лева съгласно разписка от същата дата – 19.12.2007 г. на л. 121 от делото. Следва да се приеме, че това плащане е по договор № 170/01.10.2007 г.

СГС е назначил съдебно-техническа експертиза, от заключението на което се установява,

че изпълнената носеща стоманобетонова конструкция на вилната сграда е видимо в лошо състояние и не би могла да изпълни изискванията на чл. 169, ал. 1 от ЗУТ. Вещото лице установява, че конструкцията и нейните елементи би трябвало да имат необходимата носеща способност, която осигурява поемането на натоварванията и въздействията. Това качество следвало да се запази по време на предвидения период на използване на сградите, който не е по-малък от 50 години. Посочва, че при изпълнение на строителните работи е използван бетон, който няма съответния клас на якост. Вещото лице посочва, че изпълнената конструкция е в много лошо състояние и е негодна и опасна за експлоатация, а евентуалното ѝ усилване до нужното ниво на сигурност е свързано с неоправдани разходи и рискове, като стойността на укрепването ще бъде по-висока от стойността за разрушаване и изграждането ѝ отново.

С нотариална покана рег. № 19870, т. 7, акт 86 от 18.06.2013 г. на Нотариус Р. Д., № *** от регистъра на НК, с район на действие СРС, ищецът е уведомил ответника, че на основание чл. 87, ал. 2 от Закона за задълженията и договорите разваля договор за извършване на строителна услуга № 168/20.06.2007 г. с допълнително споразумение от 14.04.2008 г. и договор за извършване на строителна услуга № 170/01.10.2007 г. поради некачествено изпълнение и негодност на сградата за експлоатация. Определен е срок от 2 седмици за възстановяване на сумата от 30000 лева, платена в изпълнение на договорите. Нотариалната покана е получена от адресата на 25.06.2013 г. лично от С. Б., действащ като едноличен търговец ЕТ „М. – С. Б.“.

Тези факти обосновават следните изводи.

Страните са били обвързани от валидно облигационно правоотношение за изработка по силата на договор за извършване на строителна услуга № 168 от 20.06.2007 г., изменен с допълнително споразумение от 14.08.2008 г. и от договор за извършване на строителна услуга № 170 от 01.10.2007 г. Изпълнителят се е задължил да построи вилна сграда в Долни Пасарел, район Панчарево – София, както и да изпълни строително-монтажните работи при спазване на предоставения проект и нормативните и технически изисквания за това и съответно да влага в строителството висококачествени строителни материали. Без съмнение задължението изпълнението е следва да бъде такова, че вилата да бъде годна за ползване според предназначението си. Възложителят е изпълнил задължението си да плати уговорените с договорите суми, като в изпълнение на договор за извършване на строителна услуга № 168 от 20.06.2007 г., изменен с допълнително споразумение от 14.08.2008 г. е платил 29 000 лева, а в изпълнение на договор за извършване на строителна услуга № 170 от 01.10.2007 г. е платил 4000 лева.

Изводите на съдебно-техническата експертиза, неоспорени от страните, са категорични, че строително ремонтните работи са извършени в нарушение на правилата, а вложените материали – бетон не са с необходимата якост, което прави построеното негодно за използването му по предназначение. Неоснователни са доводите в писмената защита на жалбоподателя пред настоящия състав относно кредитирането на тези изводи. Вярно е, че съдът не е длъжен да ги възприеме, но по делото липсват каквито и да било писмени доказателства или свидетелски показания, които да ги опровергават.

За да е основателен искът за връщане на даденото поради отпаднало основание, какъвто е настоящият, следва да са налице предпоставките за разваляне на договорите. С нотариалната покана от 18.06.2013 г., получена от ответника на 25.06.2013 г., ищецът се е позовал на лошо, некачествено и забавено изпълнение, вложени некачествени материали, негодна и опасна за експлоатация конструкция и огромно забавяне, правещо изпълнението безполезно. Съгласно чл. 87, ал. 2 от ЗЗД, когато изпълнението е станало невъзможно изцяло или отчасти, ако поради забава на длъжника е станало безполезно, договорът може да бъде развален и без даване на подходящ срок. Съгласно чл. 265, ал. 3 ЗЗД, частен случай на чл. 87, ал. 2 ЗЗД, ако недостатъците са толкова съществени, че работата е негодна за нейното договорно или обикновено предназначение, поръчващият може да развали договора. Именно от тази възможност за извънсъдебно разваляне без даване на срок се е възползвал ищецът.

Неоснователни са възраженията в отговора на исковата молба, че обектът е изпълнен още през 2008 г., а ищецът е приел работата без забележки. В първото с.з. на ответника е указано, че носи тежестта да докаже твърденията си за изтекла давност, по силата на които отговорността му се намалява, изключва или погасява. По делото няма доказателства за приемане на работата без забележки, а тежестта за това е на ответника. Дори и да е приета работата, некачественото изпълнение така, както е установено от СТЕ по настоящото дело, не се вижда при обикновен преглед, а са нужни специални знания, поради което правото на възражения не е преклудирано. Ето защо са неоснователни въззивните оплаквания, че ищецът е приел конклюдентно работата и не може да възразява за некачествено изпълнение. Неоснователни са оплакванията, че ищецът не е представил доказателства, че е направил някакви възражения по извършената работа единият от които е със срок 30.11.2007 г., а другият – 25.06.2008 г. Възраженията си ищецът е направил с нотариалната покана.

Ищецът е доказал указаното му с доклада – сключване на договори, разваляне по извънсъдебен път, плащане в изпълнение на договорите. Ответникът от своя страна не е доказал фактите, по силата на които отговорността му се намалява, изключва или погасява. Неоснователни са оплакванията, че ищецът не е доказал „главно и пълно“ фактите, от които произтича вземането му. Доказани са фактът на сключване на договора, размера на дадените суми, извънсъдебното разваляне. В рамките на трите заседания пред СГС, както и по едно заседание пред двете въззивни инстанции не е поискано събиране на нито едно доказателство от ответника.

Следва да се приеме, че изпълнението е некачествено и забавено и ищецът е имал право да развали договорите.

Във въззивната жалба е налице оплакване, че съдът не е съобразил, че правото да се развали договора е било погасено по давност, поради което ищецът не може да иска даденото в изпълнение на договорите. Основателни са доводите в писмената защита на ответника по жалбата пред настоящия състав, че възражението за изтекла давност на правото за разваляне на договора се прави за пръв път във въззивната жалба. Не може да се приеме, че изявлението „всички претенции и суми са погасени по давност“ е изявление за погасяване на правото на разваляне на договорите. Същото е упражнено извънсъдебно и ответникът не е възразил изрично за погасяването на това право нито преди подаване на исковата молба в отговор на нотариалната покана, нито с отговора на исковата молба. Ето защо СГС не е разгледал погасяването по давност на правото на разваляне, а въззивният съд не може да го разглежда за пръв път. СГС е разгледал дали вземането за дадената в негово изпълнение сума е погасено по давност, като правилно е приел, че възражението за изтекла давност е неоснователно.

Началният момент на действие на погасителната давност по иска за връщане на даденото на отпаднало основание с правно основание чл. 55, ал. 1 предл. 3-то ЗЗД е моментът на отпадане на основанието, като това е моментът на преустановяване на договорната връзка между страните. Давността за връщане на даденото на отпаднало основание започва да тече след отпадане на основанието и в случая тече след като договорът е развален. Договорите са развалени с достигане на изявлението за разваляне до ответника на 25.06.2013 г. и от тази дата е започнала да тече погасителната давност за сумите, дадени в тяхно изпълнение. Към 23.12.2016 г. (подаване на исковата молба) петгодишната давност не е била изтекла, поради което главниците от 29 000 лева и 4000 лева са дължими, а решението следва да бъде потвърдено.

В писмената защита на ответника по жалбата процесуалният му представител твърди, че той е постъпил повече от благородно, като въпреки некачественото строителство и въпреки, че е платил суми в общ размер на 68 000 лв. и въпреки че е развалил и двата договора и допълнителното споразумение, не е предявил иск за цялата сума, а само за части от нея. Справедливо било исковите му да бъдат уважени в пълен размер, като се отчете, че е поискал само 33000 лв. от общо платените 68 000 лв., като въпреки некачественото изпълнение, е оставил платени на едноличния търговец 35000 лв. Такива твърдения не са наведени пред първата инстанция и не са били предмет на разглеждане. Исковата претенция

е първоначално за 29 000 лева главница по договор 168 от 20.06.2007 г. и договор 170 от 01.10.2007 г., законна лихва от подаване на исковата молба до плащането и мораторна лихва в размер на 10315,66 лева за периода 25.06.2013 г. – 23.12.2016 г. С молба за изменение на иска от 13.02.2018 г. искът е увеличен с още 4000 лева със законната лихва до деня на плащането и мораторна лихва от 25.06.2013 г. до подаване на исковата молба. Посочено е, че сумата от 29 000 лева е по договор 168 и споразумението към него, а сумата от 4000 лева – по договор 170.

Съображенията за здравословното състояние на ищеца, независимо че са важни житейски, нямат отношение към настоящото дело. Същото важи и за здравословното състояние на ответника – физическо лице, упражнявал дейност като ЕТ.

По повод претенцията за законна лихва за забава от 11738,51 лв. върху главниците за периода от 25.06.2013 до 23.12.2016 г. въззивният съд намира следното.

Възражението за погасяване по давност на мораторната лихва е частично основателно, като доводите в писмената защита на жалбоподателя пред настоящия състав са основателни. Претенцията за лихва за забава върху сумата от 29 000 лева е погасена за периода 25.06.2013 г. до 22.12.2013 г., а се дължи за периода 23.12.2016 г. – 23.12.2013 г. Изчислена от съда чрез лихвения калкулатор, достъпен на сайта на НАП, е в размер на 8850, 50 лева. Искът за мораторна лихва за разликата от 8850, 50 лева до 10315,66 лева, така, като е заявен в исковата молба върху главница от 29 000 лева, е неоснователен.

Искът за мораторна лихва върху претенцията върху 4000 лева в размер на 1422,85 лева за периода от 25.06.2013 г. до 23.12.2016 г., така, както е заявен в молбата за изменение на иска от 13.02.2018 г., е неоснователен, тъй като сумата от 4000 лева не е поискана с нотариалната покана за разваляне на договорите. Ето защо, лихва за забава не е започнала да тече.

По изложените съображения решението на СГС следва да бъде отменено в частта относно мораторната лихва за забава за разликата от 8850, 50 лева до 11738,51 лева, както и за периода от 25.06.2013 г. до 22.12.2013 г. като недължима в частта относно сумата от 1422,85 лева върху главница от 4000 лева и като погасена по давност в частта относно разликата от 8850, 50 лева до 10315,66 лева върху главницата от 29 000 лева.

Разноските за първата инстанция следва да се променят съобразно изхода от спора. В полза на ищеца се дължат 769 лева (910x41850,5/44738,51) лева и решението следва да се отмени в частта от 851 лева до 910 лева. Дължимата от ответника държавна такса по сметка на СГС е 1214 лева и решението следва да се отмени за разликата до 1329,54 лева. Ответникът не е поискал разноски, поради което не му се присъждат.

За първата въззивна инстанция се дължат разноски в полза на въззивния жалбоподател ЕТ „М. С. Б.“ в размер на 42 лева съобразно уважената част от жалбата (660x2888,01/44738,51). От ответника по жалбата – В. А. не са искани разноски, поради което не следва да се присъждат.

За касационната инстанция дължимите разноски на В. А. са 1752 лева (1873x41850,5/44738,1) за адвокатски хонорар и 158 лева за държавна такса съответно на изхода от спора пред настоящата инстанция. От ответника по жалбата – В. А. не са искани разноски, поради което не следва да се присъждат.

За настоящата въззивна инстанция ответникът по въззивната жалба е поискал разноски за 5127 лева за адвокатски хонорар, като в договор за правна защита и съдействие е посочено как се разпределя той – дължат се 2970 лева за иска за 29 000 лева, 700 лева за иска за 4000 лева и 1757 лева по иска за мораторна лихва. Представени са доказателства за заплащане на адвокатски хонорар от В. А. по 1000 лева на 23.02.2024 г. и на 14.03.2024 г. и насрещната страна следва да бъде осъдена да заплати сумата от 2000 лева, които са в рамките на хонорара за отхвърлената част от жалбата. Не могат да бъдат приети като доказателство за плащане на адвокатски хонорар по настоящото дело преводните нареждания от „Вин комерс фортийн“ ЕООД поради липсата на доказателства за връзката на дружеството със страната по делото, както и поради липсата на посочване в преводното нареждане за връзка с делото, със страната по него, с договора за правна защита и съдействие или с издадените от адв. Й.

фактури. При основание за плащане „адвокатски хонорар“ не може да се приеме, че хонорарът е за процесуално представителство по това дело.

По изложените съображения Апелативен съд, 1 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 6901 от 05.11.2018 г. на СГС, Първо ГО, 18 състав по гр.Д. 16166/2016 г. в следните части:

в която ЕТ „М. С. Б.“ е осъден да заплати на В. Д. А. мораторна лихва върху главница от 4000 лева в размер на 1422,85 лева за периода от 25.06.2013 г. до 23.12.2016 г.;

в която ЕТ „М. С. Б.“ е осъден да заплати на В. Д. А. мораторна лихва върху главницата от 29 000 лева за разликата от 8850, 50 лева до 10315,66 лева като погасена по давност за периода 25.06.2013 г. до 22.12.2013 г.;

в която ЕТ „М. С. Б.“ е осъден на основание чл. 78, ал. 1 ГПК да заплати на В. Д. А. разноси за разликата от 851 лева до 910 лева;

в която ЕТ „М. С. Б.“ е осъден да заплати на основание чл. 78, ал. 6 ГПК за разликата от 1214 лева до 1329,54 лева.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата обжалвана част

ОСЪЖДА ЕТ „М.-Б. - С. Б.“ да заплати на В. Д. А. на основание чл. 78, ал. 1 ГПК 42 лева разноси за първата въззивна инстанция, 1752 лева за касационната инстанция и 2000 лева за настоящата въззивна инстанция.

ОСЪЖДА В. Д. А. да заплати на ЕТ „М.-Б. - С. Б.“ на основание чл. 78, ал. 3 ГПК 42 лева разноси за първото разглеждане на делото пред въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС по реда и предпоставките на чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____